

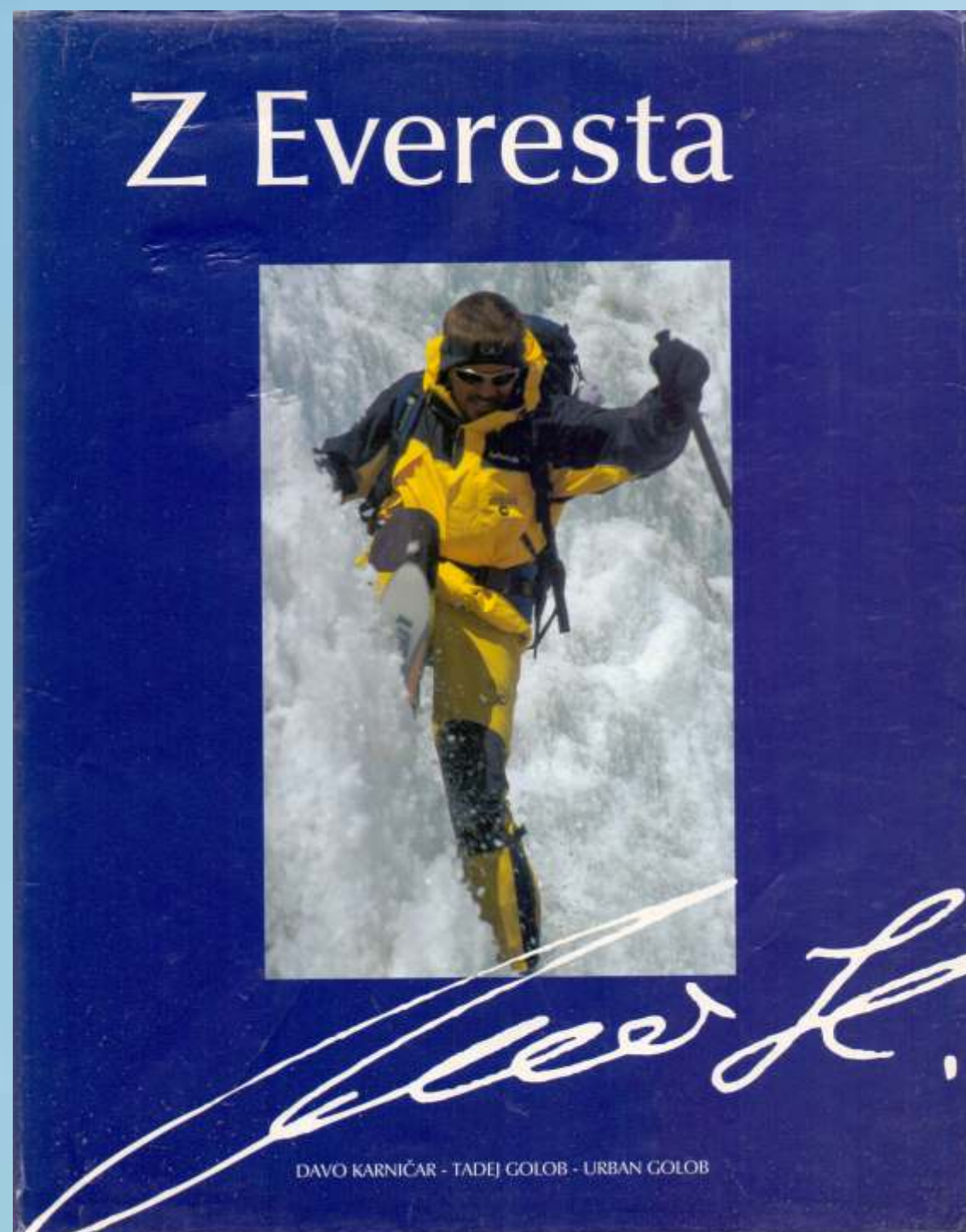
ALPINIZEM

Tik pred izidom knjige *Z Everesta* sem se sprehajal po Ljubljani, po eni od ne tako prometnih ulic. Roki sem držal v žepih vetrovke in ni se mi jih dalo potegniti ven, ko sem začutil, da bom zazelhal. Ne prav posebej na stežaj sem pač odprl žrelo in potegnil zrak ... »Pa roko pred usta!« mi je v mimohodu navrgla starejša gospa.

Roko pred usta? Očitek se mi je zazdel tako ... absurden, nepojmljiv, nepričakovan, da sem kar obstal.

Dober mesec pred tem smo se vrnili iz Nepala, Davo in ekipa, ki mu je pomagala pri prvem popolnem smučarskem spustu z Everesta. Naše druženje z goro je skupaj z dostopom trajalo mesec dni in pol in v tem času smo se navadili živeti po njenih pravilih. Pročelje civiliziranega sveta se je odluščilo z nas kot nepotrebna navlaka, njegove samoumevnosti pa so postale vprašljive – jesti, spati, dihati, ohraniti toploto ... priti na vrh in ostati živ. Samo to je bilo važno. Postali smo drugačni.

(*Z Everesta*; Tadej Golob)

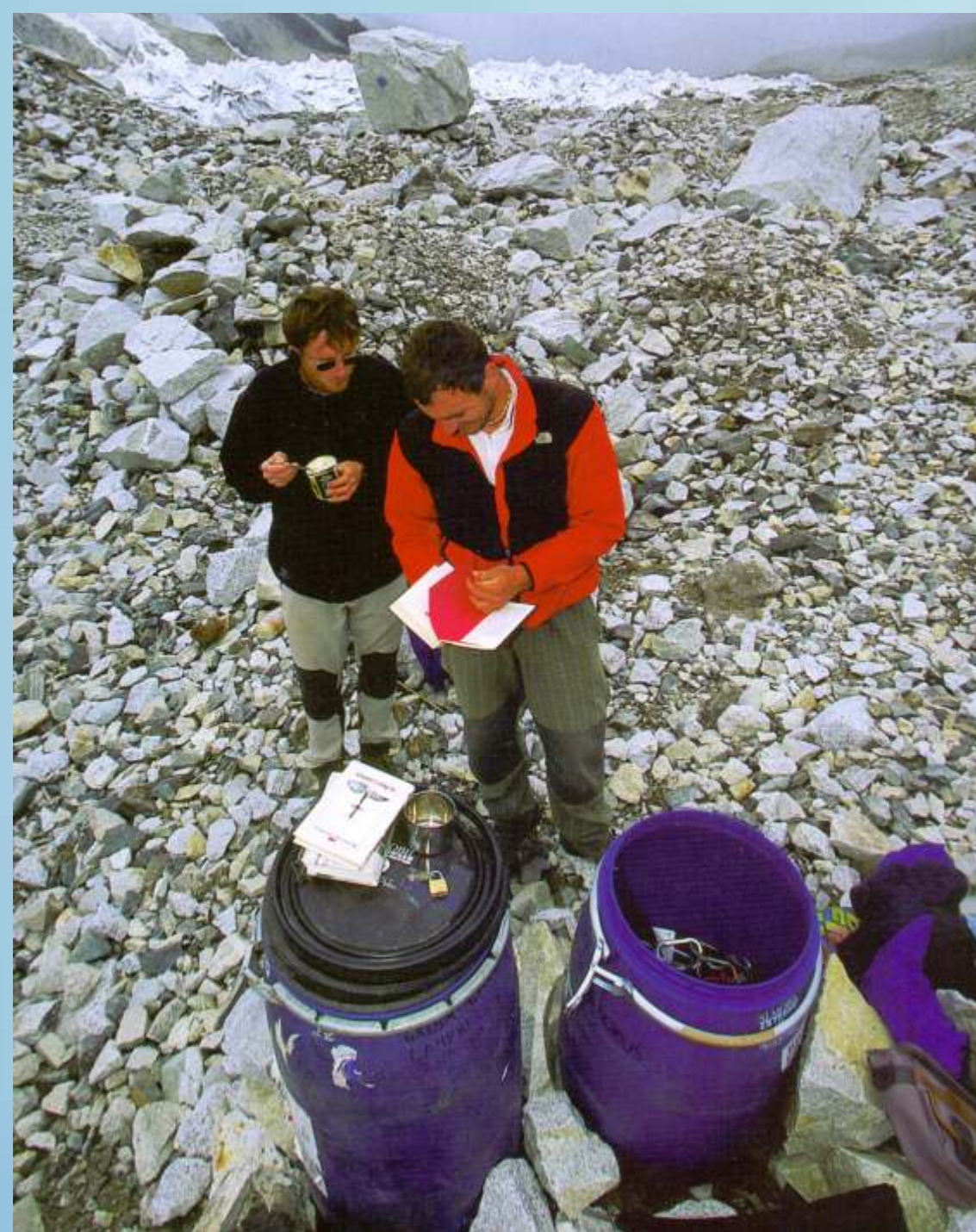
Davo Karničar, Tadej Golob, Urban Golob:
Z Everesta, 2000

Leta 2000 smo odšli na odpravo na Everest z Davom Karničarjem, ki je smučal z vrha – in dogovorili smo se, da bomo vse skupaj dokumentirali s filmi in knjigo. Takoj sem se javil za knjigo, želel sem si to opisati, sestavili pa smo tudi pogodbo – tako sem imel neko prisilo, kdo ve, ali bi brez nje tudi dejansko kaj napisal. Napisal sem jo v osemnajstih dneh in imam jo doma, vendar je nikoli ne berem, ker je pač taka, kakršna je lahko knjiga po osemnajstih dneh. K sreči pa ima nekaj dobrih pasusov, zaradi katerih sem začel tudi razmišljati, da bi pisal dalje.

(Literatura; Tadej Golob)

Budistični bogovi so bili na gori najbolj naklonjeni petim članom odprave na fotografiji

Na poti

Navadil sem se gibanja, plezanja, tekanja, in če se mi kdaj ne da, se hitro počutim zaležanega. Precej časa sem imel slabo vest, ker se preganjam po hribih in laufam in zapravljam čas, namesto da bi bogatel oziroma skrbel za kariero. Ampak potem sem ugotovil, da me je pri vseh stresih, od službe do bitke za preživetje, prav to ohranilo pri življenju in pri pameti. Drugače bi me že infarkt.

(Otrok in knjiga, Tadej Golob)

Večkrat me sprašujejo, kaj je moja najljubša jed. Nimam je. Po desetih urah v steni, dolgem teku ali kolesarjenju je moja najljubša jed tisto, kar takrat jem. Čim bolj mastno, tem bolje.

(Ona; Tadej Golob)

Ledeni slap

Bral sem Jungovo *Človek in njegovi simboli*, v kateri je ob analizi pisem alpinista, ki je umrl v hribih, razpredal o nezavednem strahu pred smrtjo. Tukaj sem jo tudi nehal brati, ker ta strah ni nezaveden, je še kako zavesten. In je tudi koristen, ker te obvaruje pred prevelikim tveganjem.

(Ona; Tadej Golob)

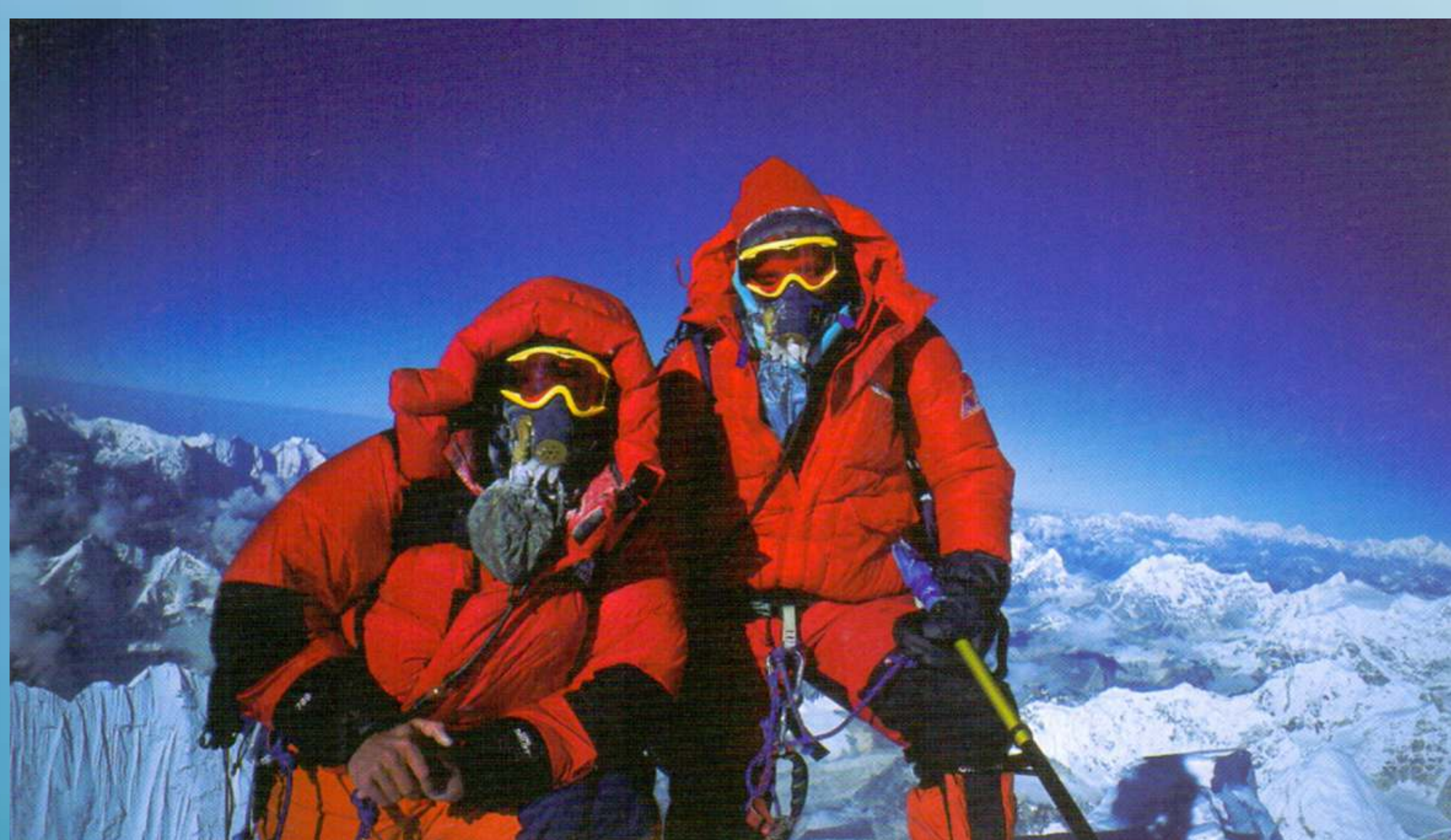

Od vsega mi je najbolj ostalo to, da je z vrha Everesta Zemlja res videti okrogla. Ne spomnim se, da bi v številnih spominih na vzpone naletel na to ugotovitev oziroma opažanje. Mogoče se je drugim zdelo samoumevno ali pa sta meni utrujenost in pomanjkanje kisika udarila na okroglo, ne vem, vem pa, da me je to, kar sem videl, globoko presunilo. Zemlja je dejansko okrogla!

Kar je po svoje zanimivo. Da Zemlja ni ravna plošča, ki bi stala na plavajoči želvi, vemo že nekaj časa in ne bi nam bilo treba riniti tja gor, na skrajne vrhove zemeljskega tretjega pola, da bi se o tem prepričali. Zakaj potem to počnemo? Zakaj se Andrej Gradišnik, družinski oče in uspešen direktor velikega podjetja, preprosto ne odpelje na Sejše, tam namoči noge v toplo morje, popije en mojito ali dva in da mir?

Odgovor je pravzaprav zelo lahek. Ker bi na tisti koktajl na plaži kjerkoli na svetu prej ali slej pozabil, to, da je Zemlja res velika in okrogla reč, mu bo pa ostalo v spominu za vse življenje.

(Andrej Gradišnik: *Sanje*, 2000; predgovor Tadej Golob)

Grega Lačen in Tadej Golob na vrhu Everesta. Foto: Matej Flis

Grega in Tadej zadnjo noč na ledeniku Kumbu